

TRƯỜNG SA,

xa thật là xa

• Bút ký của PHẠM-LÊ-PHAN

TRƯỚC GIỜ RA KHƠI

Sau vụ tập đoàn lãnh đạo Bắc Kinh xưa hải, lục, không quân hùng hậu cường chiếm quần đảo Hoàng Sa của VNCH một cách thô bỉ, Trường Sa bỗng trở thành niềm ưu tư khắc khoải trong tâm đong tri ở cả hai miền Nam Bắc — dĩ nhiên phải trừ bọn CS!

Trường Sa trong trí tưởng chúng tôi là một bãi cát dài như dính ra nghĩa đen của nó — nhưng trên hải đồ là một nhóm đảo hình bánh sừng trâu nổi lập lờ trên mặt giầy, mang những cái tên quốc tế rất khó đọc, nhưng phiên âm ra nghe cũng khá êm tai: Sơn Ca, An Bang, Sinh Tồn, Song Tử... những âm thanh khích động niềm ước mơ lãng mạn. Trường Sa trong lòng tôi như có một hấp lực ma quái, kỳ diệu...

13 giờ 15 trưa ngày 06-02-74, chúng tôi — một phái đoàn hùng hậu gồm nhiều thành phần: truyền thanh, truyền hình, nhiếp-diện ảnh và báo chí QĐ, một phái đoàn thuộc Phủ TƯ Dân Vận, toán Quân Y Hải Quân do một bác sĩ hướng dẫn; toán chuyên viên địa chất cũng của HQVN và chúng tôi, những cán bộ Văn Nghệ QĐ — kéo nhau rầm rộ xuống Yếm trợ hạm Mỹ Tho HQ 800.

Nắng trưa bốc hơi ẩm cạn và mùi sơn mới gầy gầy kẻo giã — thứ mùi đặc biệt Hải-quân này tưởng chừng xông lên từ những phiến lưng áo rách của những chàng thủy thủ đang hi hục sơn boong.

Qua những thủ tục giấy tờ lăm lăm, chúng tôi được xuống phòng tạm trú phía sau lái ngay cạnh phòng ăn đoàn viên. Phòng tạm trú đường như bị bỏ quên lâu ngày, hơi ẩm mốc tung lên theo bụi bặm khi chúng tôi sắp xếp giường nằm, gọi nhớ một bản nhạc ngoại quốc «trở về mái nhà xưa». Một máy hút hơi nóng kéo cái vòi đen dài và to như cái vòi voi ma-mút lên tận khung cửa vương trở trên boong, tiếng máy nổ trong một căn phòng tương đối kín, nghe «mất sườn» quá chừng!

Thu xếp xong chỗ nằm chúng tôi kéo nhau lên boong coi tàu dời bến, với ý định quan sát cảnh chia ly ở một quần cảng lớn có gì đặc biệt chẳng? Chúng tôi hỏi quanh:

— Bao giờ tàu nhổ neo?

Nguyễn Nhơn Phúc đáp trong nụ cười:

— Khi nào Hạm Trưởng phu nhân dời tàu.

Tôi thề — nghĩ: Ít ra cũng có một cuộc chia tay âm thầm nhưng sao nùng đến thế chứ!

Sau chuyến sửa soạn lĩnh lệnh và dời neo, HQ 800 dời bến Saigon khi tôi vẫn chuyên xếp hàng chào bến trong hồi còi dài náo nức — anh Tô Thủy Yên gọi là «tiếng còi anh Khóa»:

«Anh Khóa ơi! Kia tu tu tàu đã kéo cầu, Bắc Nam dời ngã một gánh sầu em mang...»

Tôi thoáng nhớ một bài ca tếu hơn, cũng theo điệu anh Khóa, xuất hiện tại Saigon khoảng 55, 56 gi đó, khi quân đội viễn chinh Pháp xuống tàu về nước (hình như đăng trên nhật báo Tự Do thì phải): bài «Tiễn Chân Anh Lữ»:

— Này anh Lữ ơi! Em tiễn chân anh xuống tận bến tàu, hai tay bưng bát phở tải nạm gầu em tiễn đưa anh...

Đó là những bài ca trong những giai đoạn cách mạng của đất nước — những bài ca tự nó mang ít nhiều huyền thoại đẹp. Riêng chúng tôi trên chiến hạm Mỹ-Tho này, không được-liên hạnh làm những «anh Khóa Đông du», nhưng càng không phải là những «Anh Lữ qui Tây», chúng tôi chỉ là đoàn người trở lại Trường Sa — trở lại bằng tất cả nhiệt tình dề, nếu có thể, tìm thêm những huyền thoại mới.

Con tàu từ từ tách bến trước di giữa tiếng còi chào từ biệt của các chiến hạm bạn. Chắc hẳn ở đầu đó trên bến đợi, cũng có đám bầy chiếc khăn tay quơ vẫy hoặc thắm nước mắt chứ nhỉ? Thành phố nhớn nhọ chạy ngược chiều với chiến hạm và xa dần... xa dần....

Vấn đề ẩm thực của Phái Đoàn được giải quyết rất nhanh bên hành lang chiến hạm, chúng tôi tuân theo truyền thống của Hải Quân được sắp xếp «dùng cơm» dưới phòng ăn của các vị Thượng-sĩ. Có điều ngạc nhiên là thực phẩm tươi dự liệu cho chuyến đi chỉ có 4 ngày, trong khi SVL của chúng tôi ghi 5 ngày và chúng tôi đã sửa soạn tinh thần cho một tuần lễ công tác! Tuy nhiên, đã xuống tàu rồi, chúng tôi sẵn sàng chấp nhận mọi thứ, sao cũng được — thủy thủ đoàn sống được thì chúng tôi cũng không thể nào chết đói nổi!

Sang phần 2 của chiến hạm (tức là sau mục 1 gồm hai môn «ăn» và «ở» giờ tới mục sinh hoạt dưới tàu) phần này được HQ Trung-Úy NGUYỄN-ĐỨC-CƯỜNG, sĩ quan TLC của chiến hạm, trình bày với Phái Đoàn trong phòng ăn sĩ quan, khi con tàu lướt êm trên sóng Saigon ra Vũng Tàu.

Sau cặp kính trắng đẹp trai điểm thêm chút duyên dáng, Trung Úy Cường mở đầu bằng một lời xin lỗi và chuyện lời chào mừng của Hạm Trưởng đến Phái Đoàn và giới thiệu qua về tiểu sử chiến hạm — chiến hạm coi có vẻ bề thế, nhưng chỉ chạy được vào khoảng 25 cây số/giờ (nghĩa là một người chạy bộ có thể «qua mặt» HQ.800 dễ dàng!) HQ 800 có nhiệm vụ yểm trợ toàn hải phận, khắp 4 Quân Khu. Riêng trong chuyến đi này chiến hạm giữ nhiệm vụ tiếp tế cho quân bạn trên các đảo và yểm trợ cho các tàu bạn hiện tham dự cuộc hành quân TRẦN HƯNG ĐẠO 48, tái xác nhận chủ quyền của VNCH tại quần đảo

Trường Sa—vùng biển này được HQVN mệnh danh là «vùng biển bão tố»! Nếu không có gì trở ngại chiến hạm sẽ tới đảo đầu tiên vào vào 08 giờ ngày 9-2 sắp tới, nghĩa là vào khoảng 3 ngày 3 đêm.

Ngoài ra, Trung Úy Cường cũng nói cho chúng tôi hiểu qua về sinh hoạt trên chiến hạm, mà chúng tôi cho là rất cần thiết đối với các chiến hữu thuộc những quân binh chủng ngoài Hải quân và có thể cả TQLC nữa:

— Hệ thống điện dùng trên chiến hạm hầu hết đều cao thế và được sơn đỏ, nên tránh đụng chạm vào những thứ đã được sơn đỏ, e nguy hiểm (cũng có nhiều chỗ sơn đỏ mà chẳng có gì nguy hiểm, tùy nhiên nếu đụng vào cũng có thể gây trục trặc trong việc điều động con tàu, tốt hơn hết là đừng sờ vào những nơi đó đó!)

— Ban đêm xin hạn chế việc đi lại trên boong chánh (riêng trên tàu HQ 800 này còn gọi là «sàn trực thăng» nữa) vì ban đêm nước biển tạt lên lâu khô và rất trơn, dễ ngã, dĩ nhiên cũng dễ rớt xuống biển nữa! Nếu không may bị rớt xuống biển (điều này hy vọng sẽ không xảy ra trong suốt chuyến hải hành), xin gắng bơi thật xa chiến hạm, càng xa càng tốt, vì chân vịt sau lái có sức hút rất mạnh. Những người trên tàu nếu trông thấy có người rớt xuống biển, xin la lớn:

— Có người rớt xuống tả (hoặc hữu) hạm!

Xin la lớn và la nhiều lần, đồng thời liệng bất cứ một thứ gì có thể nổi, mà chiến hạm rất sẵn, như phao cá nhân thường treo toong teng khắp nơi chẳng hạn, để đánh dấu cho chiến hạm trở lại vớt. Trong trường hợp «nói đại» đó, Trung Úy Cường đoán quyết với Phái Đoàn: chiến hạm sẽ trở lại vớt quý vị bằng bất cứ giá nào! (với điều kiện là «quý vị» đủ sức bơi và có nổi trên mặt biển — dĩ nhiên!)

— Sau hết, trường hợp chiến hạm bạn bố tình trạng tác chiến yêu cầu Phái Đoàn bình tĩnh vì tuyệt đối tuân theo sự hướng dẫn của sĩ quan phụ trách để tới nơi an toàn và nếu cùng lắm, có thể «vào nhiệm sở đào thoát» (danh từ này tôi được nghe lần thứ nhất sau vụ Hoàng Sa) cùng với thủy thủ đoàn khi được lệnh!

20 giờ 30, Yểm-trợ hạm Mỹ-The đến Cát Lở ủi bãi để nhận đồ tiếp tế của Tiểu Khu Phước Tuy gửi ra cho lực lượng trú phòng trên các đảo.

Hàng không nhiều, nhưng mọi người đều có vẻ ỉ ạch như con tàu vậy. Đành neo lại ven bờ một đêm, hy vọng sáng mai sẽ khởi sự ra khơi sớm. Ngày tới đảo được thăm tính lại, Anh Việt Thu bảo tôi:

— Vậy là 8 giờ ngày 10 mình mới tới Trường Sa!

Hải âu tại Trường Sa, một loài chim mà phóng viên đã nói đùa: «Chim này vừa là bạn, vừa là món ăn của chiến sĩ».

